

De **INDRINGER** *met* **LICHTGEVENDE TATOEAGES**

Lizzie verstevigde haar grip. De jongen keek vluchtig naar het racket. Hij leek niet bang dat ze hem ermee zou slaan. Hij stond er ontspannen bij en glimlachte alsof hij een vriend was in plaats van een indringer die ze niet kende.

‘Wie ben jij?’ vroeg Lizzie terwijl ze hem van top tot teen bekeek.

De jongen was een paar jaar ouder dan zij. Hij had een donkere huid, bruin krullend haar en een vlek op zijn wang zo groot als een walnoot. Hoewel het laat op de avond was en de wind buiten gierde, droeg hij een short en een dunne sweater alsof het een zonovergoten lentedag was.

Het was een vreemde sweater. Donkerblauw, behalve de mouwen. Die hadden een oranje schijn van zijn ellebogen tot aan zijn polsen, alsof er lampjes in de stof zaten. De jongen volgde haar blik en duwde zijn mouwen tot aan zijn ellebogen omhoog.

Lizzies mond viel open. Het waren niet de mouwen die licht gaven. Het was zijn huid.

Een elegant, krullend patroon versierde zijn armen. De lijnen die op zijn armen waren getekend gloeiden zachtjes, zoals een

kampvuur dat weldra zou uitdoven. Lizzie had nog nooit zulke tatoeages gezien. Ze wist zelfs niet dat ze bestonden.

‘Dit is ...’ De jongen fronste. Hij zocht naar het juiste woord. ‘Veilig?’ zei hij uiteindelijk, en met een zwaar accent. De jongen schudde zijn hoofd. Hij was niet tevreden. ‘Het is ... een ...’

‘Tatoeage?’ maakte Lizzie zijn zin af.

‘Nee,’ zei hij. ‘Geen ta-toe-adzje.’

Wat waren die markeringen dan? vroeg Lizzie zich af.

De jongen hield zijn hand omhoog en haalde iets uit zijn broekzak. Hij stak zijn hand uit en toonde Lizzie een armband. De armband was gemaakt van dun metaal en had een klein, digitaal scherm. De jongen drukte erop. Op het scherm verschenen tekens die Lizzie niet kende.

Lizzie had ze van dichterbij willen bekijken maar de jongen navigeerde te snel door de menu’s. Toen de jongen klaar was, draaide hij de armband om. Aan de achterkant opende hij een klepje. Hij haalde er iets uit, schoof het klepje weer dicht en stak de armband naar Lizzie uit.

‘Wat moet ik daarmee?’ vroeg ze.

De jongen wees naar zijn linkerarm. Rond zijn pols zat ook zo’n metalen armband. ‘Mag ik?’

Het enige juiste antwoord was ‘nee’. Hij was een vreemde jongen die het huis was binnengedrongen. De armband zag er niet gevaarlijk uit, maar wie weet kon het ding haar pijn doen. Hij kon haar pijn doen.

‘Wie ben jij?’ herhaalde Lizzie. ‘Wat doe je hier?’

De jongen stak de armband nogmaals uit. ‘Ik uitleggen.’

‘Nee, leg het zo maar uit. Zonder dat ding.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Jij versta niet. Hier.’ In de palm van

zijn hand lagen twee kleine, draadloze oordopjes.

Lizzie trok haar wenkbrauwen op.

‘Alsjeblieft?’ De jongen keek haar smekend aan. ‘Ik uitleggen.’

De jongen zag er zo kwetsbaar en zo ongevaarlijk uit dat Lizzie het racket liet zakken. ‘Ja, oké.’ Ze nam de oordopjes. ‘Ik kan het evengoed proberen,’ mompelde ze.

Terwijl Lizzie de oordopjes indeed, tikte de jongen een paar keer op het scherm van zijn eigen armband. Daarna hield hij zijn armband dicht tegen die van haar. Biepbiep, klonk het vanuit beide armbanden. De jongen glimlachte.

‘Hoor je mij?’

Ze schrok van de luide stem in haar oren.

‘Wat? Hoe ...’

De lippen van de jongen bewogen maar Lizzie kon niet goed horen wat hij zei. De oordopjes dempten het geluid van zijn stem. Dat wilde Lizzie net tegen hem zeggen toen zijn stem opnieuw luid en duidelijk in haar oren klonk.

‘Nu kunnen we makkelijker praten.’

‘Wacht eens even ...’ zei Lizzie, die het stilaan begreep. Ze hief haar arm met de armband op. ‘Dit ding vertaalt alles wat jij zegt?’

‘Handig, toch?’ klonk het in haar oren.

‘Het is ...’ Lizzie had er geen woorden voor. ‘Van waar ben je?’ vroeg ze. ‘Wat doe je hier?’

‘Ik kom van Nanta.’

‘Nanta? Waar ligt dat?’

‘Op Sanu.’

‘Sanu?’ Lizzie was goed in aardrijkskunde maar dat land kende ze niet.

‘De planeet die het dichtst bij Aarde ligt. Nu ja, van de planeten die bevolkt zijn dan toch.’

‘W... wat?’

‘We zijn een beetje als burens, maar mijn planeet ligt wel vele lichtjaren ver hiervandaan.’

Lizzie was aan het dromen. Na haar warme bad was ze met haar moeders boek op haar buik in bed in slaap gevallen. Daar lag ze nu te dromen over een vreemde jongen uit een andere wereld. Dat was de enige mogelijke verklaring.

De jongen kneepte in haar arm.

‘Hey!’ riep ze uit.

‘Je bent niet aan het dromen.’

‘Kun je gedachten lezen?’ fluisterde Lizzie.

De jongen lachte. ‘Nee, maar ik ken die blik. Niemand van jouw wereld gelooft dat ik er echt ben.’

‘Mijn wereld?’

‘Jij woont op Aarde, ik op Sanu,’ zei de jongen.

Het leek voor hem allemaal heel vanzelfsprekend, alsof hij aan het uitleggen was dat hij een jongen was en zij een meisje, maar voor Lizzie was het niet simpel. Het was onmogelijk. Andere werelden bestonden enkel in tv-series en films, niet in het echt. ‘Dat kan niet.’

Hij maakte haar iets wijs en zou hard lachen als ze hem ook maar een seconde geloofde.

‘Ik weet dat het moeilijk is om te geloven maar het is waar. Ik kom van de planeet Sanu.’

‘Bewijs het dan.’

‘Is dit geen bewijs genoeg?’ zei de jongen, die naar zijn gloeiende armen gebaarde. ‘Dit zijn trouwens geen tatoeages. Wij wor-

den hiermee geboren. Nu ja, iedereen van Odera toch. Mijn land.' Hij schudde zijn hoofd. 'Ik weet niet waarom ik dit allemaal vertel. Daar heb je nu niets aan.'

Lizzie was overdonderd. Ze wist niet wat ze moest zeggen.

'Ik heet trouwens Daaf,' zei hij na een korte stilte.

'Ik ...' Ze zuchtte, en herpakte zich. 'Ik ben Lizzie Verduyn.'

De jongen glimlachte. 'Ja, dat weet ik.'

'Hoezo, dat weet je?'

'Het is geen toeval dat ik hier ben,' zei hij en hij gebaarde rond zich.

'Hoezo? Wat bedoel je?'

'Ik kom jou halen om je mee te nemen naar Sanu.'

Plots drong het tot haar door dat ze met een vreemde jongen aan het praten was en dat ze alleen in huis waren. Er was niemand in de buurt die haar kon helpen. Niemand die haar zou horen als ze hulp nodig had. Lizzie keek vlug naar het racket.

'Doe dat alsjeblieft niet,' zei Daaf, die haar blik had gevolgd.

'Geef me een goede reden waarom ik het niet zou doen.'

'Je vader wil dat je met mij meekomt.'

Lizzie rilde. Hoe kende hij haar vader?

'Dat kan niet.' Ze zette een stap achteruit. 'Hij heeft me nooit over jou verteld, en al helemaal niet over een andere planeet. Hij heeft altijd gezegd dat ik hier moest blijven.' Ze schudde haar hoofd. 'Hij zou nooit zeggen dat ik hier weg moet. Hier ben ik veilig.'

'Dat was zo, maar nu is het niet meer het geval. Nu is het hier niet meer veilig.'

'Waarom niet?'

'Omdat ik niet de enige ben die weet dat jij hier woont.'

‘Dat kan niet. Ik ben voorzichtig geweest. Niemand heeft mij gezien.’

‘Dat geloof ik, maar toch weten ze het.’

‘Wie weet het? Wie zijn “ze”?’

‘Dat kan ik nu niet uitleggen. Daar is geen tijd voor. Je moet met mij meekomen.’

‘Naar waar?’

‘Naar je vader. Naar Sanu.’

‘Is mijn vader op Sanu?’

‘Ja.’

Lizzie schudde haar hoofd. Haar vader zat niet op een andere planeet. Dat kon niet. ‘Hij heeft me nooit over jou verteld,’ herhaalde ze.

Wie was Daaf? Waarom was hij hier? Was hij echt van een andere planeet? Kende hij haar vader? Of was het allemaal gelogen? Wat als dit allemaal deel van zijn plan was om ... Ze wist niet wat zijn plan kon zijn. Zou hij haar ontvoeren en geld eisen van haar vader? Zou hij haar pijn doen? Haar hoofd duizelde van alle vragen waar ze geen antwoord op had.

Daaf hield zijn handen omhoog. ‘Ik doe je niks.’

Lizzie stapte achteruit. Haar hielen botsten tegen de keukentafel. ‘Waarom zou ik je geloven?’

Daaf zuchtte. ‘Je hebt gelijk. Als ik jou was, zou ik mij ook niet geloven. Maar ik heb bewijs ...’ Hij reikte naar zijn achterzak.

Lizzie verstevigde haar grip op het racket, waarop Daaf zijn hand langzaam terugtrok. Hij had iets vast.

‘Lizzie, ik kan bewijzen dat je vader wil dat je meekomt.’ Hij wachtte. ‘Mag ik het tonen?’

Tegen beter weten in knikte Lizzie.

Daaf bleef haar aankijken terwijl hij op de lichtknop van de keuken drukte. Die zat achter hem tegen de muur, maar hij leek precies te weten dat die daar zat, alsof het niet de eerste keer was dat hij in het huis was. Nog voor het licht aan sprong, vielen de puzzelstukjes in Lizzies hoofd op hun plaats.

‘Jij bent gisterennacht hier geweest,’ zei ze. ‘Jij hebt mijn broek gestolen.’

Daaf trok een gezicht. ‘Sorry daarvoor. Ik moest zeker zijn dat jij het echt was.’

‘En mijn broek heeft je dat verteld?’

‘DNA-test.’

‘Wat! Hoe ...’

‘Lizzie, we hebben niet zoveel tijd. Mag ik?’ Hij stak zijn hand uit. In zijn palm lag een klein rond object. Het leek op een tandwiel en was gemaakt van een dof, donkergeel metaal zoals verbrand goud. De cirkel van het tandwiel was gevuld met lichtblauw glas.

‘Dit is een memoro.’ Daaf legde zijn duim op het glas. Het glas flitste helderwit. Daarna begon de memoro te zoemen als een bij die rond hun hoofden vloog. En toen gebeurde er iets ongelooflijks, iets dat ze niet kon geloven ook al keek ze er met haar eigen ogen naar.

Uit de zijkant van het tandwiel groeiden fijne, mechanische vleugels. De vleugels flapperden voorzichtig, alsof de memoro een vogel was die zijn vleugels testte. Na de derde slag ging het flapperen steeds sneller, met meer zelfvertrouwen. Zo snel dat Lizzie de vleugels niet meer kon zien.

‘Wat ...’ begon Lizzie maar ze slikte de rest van haar woorden in.

Het lichtblauwe glas opende. Uit de opening kwam een lichtstraal die op de wandkasten met servies scheen. De memoro bleek een kleine projector en toonde een man die aan een tafel in een kleine kamer zat. Schuin achter hem stond een wit bord tegen de muur met daarop allerlei vreemde symbolen en tekeningen in blauw en zwart.

De man schoof dichterbij. De camera focuste op zijn gezicht. Bruin haar, zwarte bril, scherpe neus, een baard, en ogen met de kleur van honing ...

‘Nee ...’ fluisterde Lizzie. ‘Dit kan niet.’

Het was haar vader, precies zoals ze zich hem herinnerde ... en toch ook weer niet.

Hoe langer ze naar hem keek, hoe meer verschillen ze opmerkte tussen de man die voor haar zat en de man die drie maanden geleden was vertrokken. Zijn haar, dat anders kort en netjes gekamd was, stak alle kanten op. Zijn bril, die nog van zijn grootvader was geweest en de oorlog had meegemaakt, was gebarsten. Zijn baard, die hij jarenlang op dezelfde lengte had gehouden, was lang en onverzorgd. En zijn ogen ... Ja, natuurlijk hadden die nog dezelfde kleur. En toch zagen ook zij er anders uit. Alsof ze hun glans verloren hadden ...

Hij zag er anders uit. Moe, en verdrietig.

‘Lizzie, ik ben het.’ Hij aarzelde, alsof hij niet wist hoe hij verder moest. ‘Ik wou dat ik terug in de tijd kon reizen om dit jou veel eerder te vertellen, maar dat kan natuurlijk niet. En gezien mijn situatie heb ik nu geen andere keuze dan het zo te doen.’

Hij zuchtte. ‘Ik heb weinig tijd dus ik zeg het maar meteen. Lizzie, de Aarde is niet de enige bewoonde planeet. Verre van. Ik weet dat dit moeilijk te geloven is, maar het is de waarheid. Er zijn

vele planeten naast de onze, sommige heel ver, andere dichterbij dan je denkt. Ik ben niet de enige die dit weet, maar wie er nog van afweet en waarom het een geheim moet blijven, doet er nu niet toe. Wat wel belangrijk is, is dat je weet dat ik op Sanu zit en ik wil je dat jij ook hiernaartoe komt. Dat is nu het beste voor je. Lizzie, ik beloof je dat alles snel duidelijk wordt maar daarvoor moet je me nu eerst vertrouwen. Je moet naar Sanu komen. Hier zul je veiliger zijn, dat beloof ik.'

Haar vader keek vlug over zijn schouder naar de deur en toen weer terug naar zijn dochter. 'Kom snel.'